Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὴ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς πολυωφελὲς εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐκπαίδευσιν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Νοεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 47

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 361)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ'.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

Ὁ πόλεμος τῆς Γαλλίας, ὁ ὁποῖος ἤρχισε περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου 1814 καὶ διήρκεσε δύο μῆνας, εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων, τοὺς ὁποίους ἀναγράφει ἡ ἱστορία. Κατ' αὐτὸν ὁ Ναπολέων ἐπανεῦρεν ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζέσιν καὶ τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν τῆς νεότητός του. Ἔγινε πάλιν ὁ μέγας Ναπολέων τοῦ Ἀρκόλου καὶ τοῦ Μαρέγκου· μολονότι δὲ διὰ πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο νὰ ντιμετωπίσῃ ἓν ἑκατομμύριον ἐχθρῶν μὲ τὰς τριακοσίας του μόνον χιλιάδας, ἦτο πλήρης ἐλπίδος καὶ πεποιθήσεως.

Ὁ Ἕκτωρ τὸν ἠκολούθησε καὶ ἀνέλαβε παρ' αὐτῷ καθήκοντα ἀξιωματικοῦ διαγγελέως.

Ἡ πρώτη μάχη ἐδόθη ἐν Βριέννῃ. Ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε διέλθῃ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν· ἐπανέβλεπε δὲ σήμερον τὴν μεγάλην ἐκείνην αὐλὴν τοῦ σχολείου, ὅπου ἄλλοτε, μετὰ τῶν συμμαθητῶν του, ἔδιδε μάχας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ χιὼν ἀπετέλει συγχρόνως τὰ ὀχυρώματα καὶ τὰ βλήματα. Ἀπὸ τότε τὸ στρατηγικόν του τάλαντον εἶχεν ἐκδηλωθῆ τόσον, ὥστε ἂν καὶ μικρότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἐξελέγετο πάντοτε στρατηγός, καὶ ἡ μερὶς τῆς ὁποίας ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν, ἦτο πάντοτε βεβαία περὶ τῆς νίκης.

Διαρκοῦντος τοῦ ἀξιομνημονεύτου τούτου πολέμου τῆς Γαλλίας, δεκάκις ὁ Ναπολέων ἐφώρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ δεκάκις τοὺς ἐνίκησε. Κάθε φορὰν οἱ ἐπιδρομεῖς ὑπεχώρουν κατεστραμμένοι, ἀλλ' ἐπανήρχοντο πάλιν πολυαριθμότεροι καὶ κάλλιον ἐξωπλισμένοι. Ἐχρειάζετο λοιπὸν νέος ἀγὼν καὶ νέα σχέδια πρὸς κατατρόπωσίν των.

Ὁ Ἕκτωρ ἐν τούτοις ἐξετέλει τὰ καθήκοντά του μὲ τὴν συνήθη του ἀφοσίωσιν. Φέρων ὁλονὲν τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος πρὸς τοὺς στρατηγούς, τῶν ὁποίων τὰ σώματα ἦσαν διεσπαρμένα ἀνὰ τὴν Καμπανίαν, ὁλονὲν ἐξέθετε τὴν ζωήν του εἰς κινδύνους. Πολλάκις ὁ πῖλός του ἐτρυπήθη ὑπὸ σφαιρῶν, καὶ μάλιστα μίαν ἡμέραν—τί χαρά!—σφαῖρα ἐχθρικὴ ἐξέσχισε τὴν χειρίδα τῆς στολῆς του καὶ τῷ ἐπροξένησεν ἐλαφρὰν ἀμυχήν, ἀρκετὰ ἀλγεινὴν ἄλλως τε, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ καυχᾶται ὅτι ἐπληγώθη!

Ἐν τούτοις ὁ Ἕκτωρ δὲν ἦτο ὁ μόνος εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἐφιλοδόξει νάνδραγαθήσῃ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Ἰωσὴφ Λεφέβρ, ὁ ὁποῖος πηδήσας μίαν ἡμέραν τὸν τοῖχον τῆς Σχολῆς, ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαὶν-Κλοὺ καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης ἀναφοράν, διὰ τῆς ὁποίας ἱκέτευε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τὸν πόλεμον; Ὁ μικρὸς λοιπὸν αὐτὸς Ἰωσὴφ Λεφέβρ εὑρίσκετο τώρα εἰς τὸ στράτευμα ὡς τυμπανιστὴς καὶ ἔκαμνε τὸ μέρος του λαμπρά. Ἦτο εἰς τὸ Σαμπωμπέρ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὑπὸ χάλαζαν σφαιρῶν, ἐκτύπησε μίαν ἔφοδον λυσσαλέαν. Τὸ ὄνειον δέρμα τοῦ τυμπάνου του ἀντήχει ὑπὸ τὰ δάκτυλά του μὲ θόρυβον δέκα τυμπάνων. Ἐβαίνεν ἄφοβος πρὸς τὰ ἐμπρός, κινῶν μανιωδῶς τὰ ραβδία του καὶ βλέπων μετ' ἄκρας περιφρονήσεως τὴν μεγάλην πυροβολαρχίαν, ἡ ὁποία, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεως ὅθεν ἐπρόκειτο νά τους ἀποδιώξουν, ἐξηρεύγετο δι' ὅλων της τῶν ὀρειχαλκίνων στομάτων, βροχὴν σιδήρου καὶ πυρός.

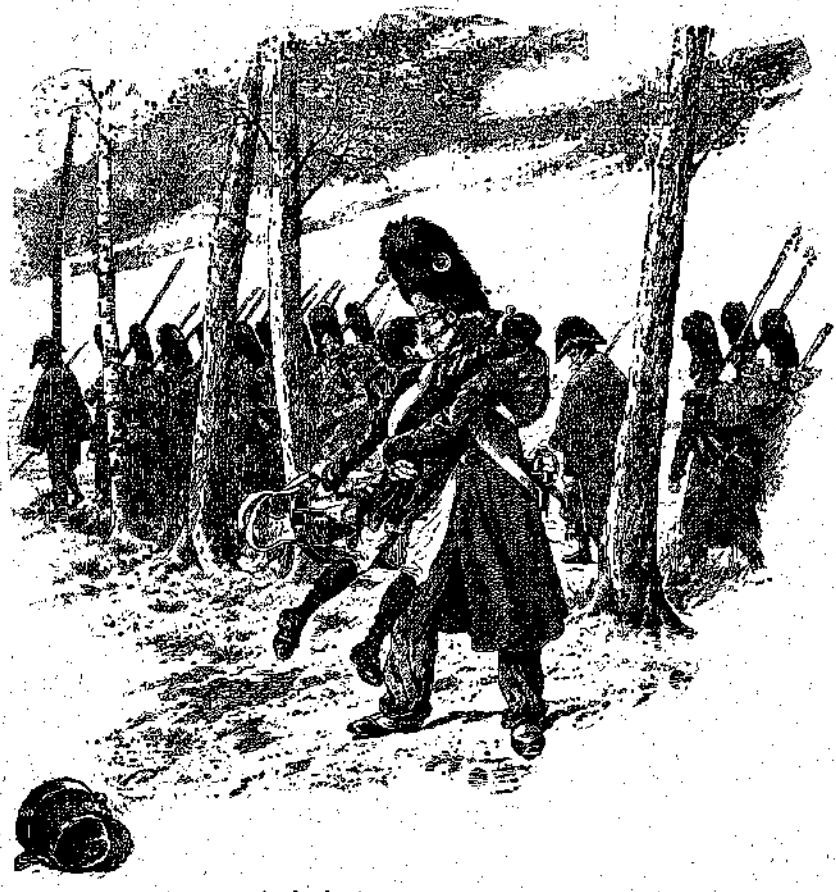

«Τὸν θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας του.» (Σελ. 370, στήλ. α.')

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! ἠλάλαζε τὸ τύμπανόν του. Ἐμπρός! ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς το διατάσσει! Πρέπει νὰ κυριεύσωμεν τὰ κατηραμένα αὐτὰ τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα μᾶς στέλλουν τὸν θάνατον! Τότε μένον θὰ νικήσωμεν! Ἐμπρός! Ὅσοι ἀποθάνουν, ἀποθνήσκουν ὑπὲρ πατρίδος καὶ εἰς τὴν κηδείαν των θὰ ἠχήσω πάλιν πρὸς τιμήν των.

Καὶ οἱ Παῖδες τῆς Φρουρᾶς ἤκουσαν καὶ ἐννόησαν τόσον καλὰ τὴν φωνὴν αὐτὴν τοῦ τυμπάνου, ὥστε μὲ μίαν μόνην ἔφοδον ἐκυρίευσαν τὴν πυροβολαρχίαν.

Ὁ Ἰωσὴφ ἐκτύπα ἀκόμη τὸ τύμπανόν του, ὅταν ἐν τάγμα τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς διῆλθεν ἐκεῖθεν πορευόμενον νὰ καταλάβῃ κάποιαν θέσιν. Ἐξαίφνης εἷς τῶν ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπετελεῖτο, γηραιὸς στρατιώτης, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ὁ σταυρὸς τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἀφίνει τὰς τάξεις, ὁρμᾷ πρὸς τὸν μικρὸν τυμπανιστήν, τὸν θλίβει εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν του, ἀστραπηδόν.

— Θὰ τιμωρηθῇς, Βλάσιε Λεφέβρ, καί σου πρέπει! εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ γηραιὸς στρατιώτης. Μὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κρατηθῶ; Νὰ βλέπω, καλέ, τὸν ἀνεψιόν μου, τὸ παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, νὰ κάμνῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν θόρυβον καὶ νὰ ἐνθουσιάζῃ ἔτσι τοὺς ἄλλους; !.. Ἀ, νὰ ἕνα παιδί, ποῦ ἔχει μέλλον, μὰ τὴν ἀλήθειαν! ...»

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν εἰς τὸ Σαμπωμπέρ' τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐνίκησαν εἰς τὸ Μονμιράϊλ· μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ Σατώ-Τιερρύ, κατόπιν εἰς τὸ Βωσάν. Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, τέσσαρες φοβεραὶ μάχαι, τέσσαρες νίκαι! Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα, ἄλλοι τρεῖς θρίαμβοι!.. Ἑκατὸν χιλιάδες ἀνδρῶν ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδυνήθη νὰ τους καταδιώξῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρὰ μόνον σαράντα χιλιάδας!

Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ τύχη τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Γαλλίας ἐκρέμματο ἀπὸ μίαν κλωστήν. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μεγάλης ἀριθμητικῆς διαφορᾶς καὶ τῆς ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς τῶν ἐχθρῶν. ὁλονὲν ἐπανερχομένων, θὰ ἤρκει ἐν ἐλάχιστον δυστύχημα διὰ νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλας τὰς νίκας καὶ νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια. Τὸ δυστύχημα τοῦτο ἐπῆλθεν: Ἦτο ἡ ἀπρόοπτος αἰχμαλωσία τοῦ Σουασσών.

Ἐν ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκάλεσε τὸν Ἕκτορα.— Ὑπολοχαγὲ Ἄλβα, τῷ εἶπε. Θὰ ἱππεύσετε καὶ θὰ φέρετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν. Ἐστὲ συνετὸς καὶ συγχρόνως γενναῖος. Ὑπερασπισθῆτε τὸ χαρτίον τοῦτο μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας καὶ μὴ τὸ ἐμπιστευθῆτε παρὰ μόνον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοκρατείρας. Γνωρίζω τὴν χρηστότητά σας καὶ τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἐπιφορτίζω μὲ τοιαύτην ἐντολήν.

«Ἔλα, πήγαινε 'στὸ καλό, παιδί μου, προσέθεσεν εὐθὺς ἀμέσως, ἄνευ ἐπισημότητος πλέον, μὲ ὅλως πατρικὸν ὕφος. Μὴ λυπηθῇς τὰ ἄλογα· αἱ ὧραι εἶνε πολύτιμοι!»

Ὁ Ἕκτωρ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα, δι' ἧς ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ παρέδωσε τὴν ἐπιστολήν· τὴν παρέλαβε, τὴν ἔρραψεν ἐπιμελῶς μέσα εἰς τὴν φόδραν τῆς στολῆς του, καὶ ἵππευσεν.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ὅταν ὁ Ἕκτωρ ἀφῆκε τὴν σκηνὴν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκάλπασε χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καὶ τὸ μεσονύκτιον ἔφθασεν εἰς Σεζάννην. Ὁ ἵππος του ἦτο ἐξηντλημένος καὶ ἐζήτησεν ἄλλον, τὸν ὁποῖον ὁ σταθμάρχης ἔσπευσε νὰ τῷ δώσῃ. Καὶ ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς ἐξεκίνησε πάλιν, πλήρης ἐλπίδων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς του.

Οἱ ἐχθροὶ κατεῖχον ὅλον τὸ διάστημα μεταξὺ Καμπανίας καὶ Παρισίων. Ἐπειδὴ συνεχῶς μετέβαλλον θέσεις, ἀναλόγως τῶν διαφόρων στρατηγικῶν σχεδίων, ἦτο δύσκολον νὰ ἠξεύρῃ κανεὶς ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀπαντήσῃ. Ἐφ' ὅσον ἐβασίλευε τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὁ Ἕκτωρ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ μετέβαλλε τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων.

Ἐν τούτοις δὲν ἐπετρέπετο δισταγμὸς καὶ ὀλιγοψυχία· ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ τὰς ἐχθρικὰς τάξεις, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ ὡς ἀσφαλέστερον, καίτοι μακρότερον, ἐξέλεξε τὸν δρόμον τοῦ Σατώ-Τιερρύ.

Μόλις εἶχε φθάσῃ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μορέν, μικροῦ ποταμίου χυνομένου εἰς τὸν Μάρνον, εἶδε μακρόθεν, πρὸς τὸ Μονμιεράϊλ, φῶτα καὶ πυράς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀνησύχησαν. Μάζαι ἀνθρώπων μελαναὶ ἐκινοῦντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία: οἱ ἐχθροὶ εἶχον καταλάβῃ τὴν πόλιν· ὁ δρόμος τοῦ Ἕκτορος ἀνεκόπτετο· καὶ ἂν ἐτόλμα νὰ διέλθῃ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, ἐκινδύνευε σπουδαίως νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιστολήν του περιερχομένην εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

Τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπελείπετο, ἦτο νὰ βαδίσῃ ἀνοικτὰ διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ νὰ διαπεράσῃ κολυμβῶν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ διευθύνῃ τὸν ἵππον του, ὁ ὁποῖος, τρομάξας συγχρόνως ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ ἀπὸ τὸ σκότος, δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ποταμόν.

Αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας ὁ Ἕκτωρ κατέβαλε διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν ἵππον του εἰς ὑπακοήν, εἶχον ταράξῃ κάπως τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός. Ἀκριβῶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ζῷον ἐδείκνυε διαθέσεις μᾶλλον πειθηνίους, κραυγαί: «Οὐρρά! Οὐρρά!» ἠκούσθησαν ἐξαίφνης καὶ συγχρόνως μία χεὶρ βαρεῖα ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἕκτορος.

Ἔκαμε πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, καὶ ἐξαγαγὼν τὰ πιστόλιά του, ἐπιροβόλησε κατὰ τῶν ἐπιδρομέων. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον πολύκροτα, μετὰ τὰς δύο ἐκείνας βολάς, εὑρέθη ἄφοπλισμένος. Δὲν ἔπαυσεν ἐν τούτοις νὰμύνεται διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἑωσότου κατέπεσεν ἀναίσθητος.

Μία σπάθη τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλήν.

Ἦτο αἰχμάλωτος τῶν Κοζάκων.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1870. ἐπὶ γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Ἡ θύρα ἀγροτικοῦ τινος οἰκίσκου, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μέτς, κρούεται.. Νεαρὰ χωρική, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἐκεῖ μετὰ τοῦ πενταετοῦς ἀδελφοῦ της, τρομάζει, ἀκούουσα τὰ κτυπήματα καὶ συγχρόνως κλαγγὴν ὅπλων.

—Θὰ εἶνε Οὐλάνοι χωρὶς ἄλλο, σκέπτεται.

Καὶ σιωπᾷ.

Τὰ κτυπήματα διπλασιάζονται καὶ φωναὶ τραχεῖαι, μὲ ξενικὴν προφοράν, κραυγάζουν:

— Ἀνοίξατε! εἰδεμὴ θὰ σπάσωμεν τὴν θύραν!

Ἡ Σωσάννα Διδιὲ ἀνοίγει καὶ ὁλόκληρον ἀπόσπασμα Πρώσσων εἰσβάλλει εἰς τὸν οἰκίσκον.

— Δόστε μας φαγί!

Ἡ δυστυχὴς ἔντρομος, ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ.

— Καὶ κρασί!

Τοῖς προσφέρει ὅ,τι ἐζήτησαν.

— Τώρα θὰ ποκριθῇς εἰς ὅ,τι θὰ σ' ἐρωτήσωμεν. Σῶμα γαλλικοῦ στρατοῦ, διοικούμενον ἀπὸ ἕνα στρατάρχην, ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ πρὸ δύο ὡρῶν. Ἀπὸ ποῦ ἤρχετο καὶ ποῦ ἐπήγαινε;

Ἡ κόρη ὠχρίασεν. Εἰς τὸν στρατὸν εἶχε τὸν ἀδελφόν της καὶ τὸν μνηστῆρά της. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ἐχθροὶ κατεσκόπουν τὰς κινήσεις τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων καὶ ἂν ἐμάνθανον τὴν πορείαν του θὰ ἐπέφερον καὶ εἰς αὐτὰ καταστροφήν.

— Καὶ ποῦ ἠξεύρω ἐγὼ τί κάμνει καὶ ποῦ πηγαίνει ὁ στρατός;

— Ὄχι, ἠξεύρεις καὶ θὰ μας το εἰπῇς!

— Εἶμαι Γαλλὶς καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω πρᾶγμα, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τοὺς Γάλλους.

— Ἂν δὲν ὁμιλήσῃς, θὰ σου ἀποσπάσωμεν τὸ μυστικὸν διὰ τῆς βίας.

— Εἶμαι γυναῖκα· μὲ τὲς γυναῖκες τί ἐβάλετε τώρα;

— Ξεύρουν ὅμως ἡ γυναῖκες νὰ προδίδουν εἰς τοὺς Γάλλους τὰς κινήσεις τῶν Γερμανῶν. Ἔλα, ὁμίλησε γρήγορα, διὰ νὰ μὴ μετανοήσῃς!

— Εἶμαι μονάχη καὶ ἀνυπεράσπιστη. Θάτιμασθῆτε ἂν μεταχειρισθῆτε τὴν δύναμίν σας ἐναντίον μου.

— Τὰ λόγια εἶνε περιττά. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν! Ἔλα, ἀκολούθησέ με ἔξω καὶ ἀκούμβησε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρο!.. Σεῖς, στρατιῶται, σκοπεύσατε... Ἂν δὲν ἀποκριθῇς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, ἢ ἂν μας πῇς ψεύματα, θὰ τουφεκισθῇς. Ὁμίλει!

Ἡ Σωσάννα ἐκύτταξε τοὺς στρατιώτας μὲ τρόμον. Κατόπιν ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της διῆλθε τότε μία εἰκών—ἡ εἰκὼν τῆς Γαλλίας ἐντὸς φλογῶν καὶ αἱμάτων, σκεπτομένη τοὺς νεκρούς, βυθισμένη εἰς πένθος... Κατόπιν ἐνθυμήθη τὸν ἀδελφόν της, τὸν μνηστῆρά της, καὶ τόσους ἄλλους νέους, οἱ ὁποῖοι ἐκινδύνευον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Καὶ συναισθανθεῖσα διὰ μιᾶς πόσον ὀλίγον πρέπει νὰ ἐκτιμᾶται ἡ ζωὴ ἀπέναντι τοιούτων καταστροφῶν, κόσον ὀλίγον νὰ ὁμιλῇ ὁ ἐγωϊσμὸς ἀπέναντι τῆς φωνῆς τῆς Πατρίδος,— ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἐκύτταξεν ἀπαθὲς τὰ κατ' αὐτῆς ἐστραμμένα στόμια τῶν ὅπλων καὶ ἐσιώπησε.

— Καὶ διὰ δευτέραν φορὰν σὲ προστάζω: Ὁμίλει!

Ἡ κόρη οὐδὲν ἀπαντᾷ.

— Καὶ τρίτην φοράν: Ὁμίλει.

Σιωπὴ ἄκρα.

— Στρατιῶται, πῦρ!

Καὶ ἡ ἡρωὶς Σωσάννα Διδιὲ ἔπεσε, βληθεῖσα ὑπὸ τῶν σφαιρῶν. Ὑπὲρ Πατρίδος!

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν] *—*

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δύο εἶνε οἱ ἐνδοξότεροι βασιλεῖς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας: ὁ Κόδρος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Διότι ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς Πατρίδος των.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, κληροδοτῶν τὴν ῥάβδον του εἰς τὸν μέγαν Οὐασιγκτῶνα, ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην του: «Καὶ σκῆπτρον ἂν ἦτο, θὰ τῷ ἡρμόζεν ἐπίσης.» Ὁποῖος ἔπαινος!

Ἤθελα νὰ εἴπω κάτι καὶ δι' ἕνα Ἀστατον Χαρακτῆρα. Ἀλλά... Τί με μέλει!

ΤΟ ΓΑΛΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τὸ γαλανὸ λουλοῦδι ὁποῦ κάθε αὐγὴ
ὁλόδροσο ἀνοίγει μεσ' 'στὸ αὐλάκι,
τὸ καμαρόνει, ἅμα γελαστὸ θὰ 'βγῇ
τοῦ κηπουροῦ τὸ ὁλόξανθο παιδάκι.

*

Κι' ὅταν μιὰ νύχτα ἄπονη, νύχτα κακὴ
ἅρπαξ' ὁ χάρος τὸ καλὸ παιδάκι,
τὴν ἄλλη αὐγούλα δὲν ἐφύτρωσε πιά [ἐκεῖ
τὸ λούλουδο ποῦ 'στόλιζε τὸ αὐλάκι

*

Φτερούγιασε μὲ τὴν ψυχούλα τοῦ παι- [διοῦ
κ' ἐκείνου τὸ δροσάτο φυλλαράκι
γιὰ τοῦτο μοιάζει τοῦ γαλάζιου λου- [λουδιοῦ
ἕνα μικρό, μαβί, πεταλουδάκι.

Δ. Γρ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

30 Ὀκτωβρίου

ΓΝΑΙ, ἄσπιλοι, ἐλαφραί, λευκαί, πίπτουν, πίπτουν ὁλονὲν ἀπὸ τὸν τεφρόχρουν οὐρανὸν αἱ νιφάδες τῆς χιόνος...

Εἶνε τὸ πρῶτον χιόνι, τὸ ὁποῖον ἐνωρίς, πολὺ ἐνωρὶς μᾶς ἐπισκέπτεται ἐφέτος. Ἀκόμη δὲν ἔληξεν ὁ Ὀκτώβριος, ἀκόμη δὲν ἔστρωσε καλὰ-καλὰ τὸ Φθινόπωρον, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἡ χιών, ἡ ὁποία, ἀφ' οὗ ἐλεύκανε πρῶτα τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰσβάλλει τώρα καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ προσπαθεῖ νὰ λευκάνῃ καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν...

Ὁ λαὸς τὸ πρῶϊμον αὐτὸ χιόνι τὸ ὀνομάζει σταφυλόχιονον, διότι πίπτει πρὶν τελειώσουν ἀκόμη τὰ σταφύλια. Ὑπάρχει δὲ καὶ μία παροιμία πολὺ ἀνησυχαστική, ἡ ὁποία μᾶς βεβαιώνει ὅτι «τὸ ἁγιοδημητριάτικο τὸ χιόνι, —τοῦ Ἀη-Γεωργιοῦ μονάχα λυόνει.»

Ὁπωσδήποτε, ἡ τόσον πρώϊμος ἐπίσκεψις τῆς χιόνος διὰ τὴν πόλιν μας εἶνε κάτι τι σπάνιον καὶ ἐξαιρετικόν. Ἐντὸς τῆς τελευταίας τριακονταετίας, μόνον κατὰ τὸ 1872 ἔπεσεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ πρώτη χιὼν τὴν 24 Ὀκτωβρίου. Συνήθως πίπτει περὶ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου. Οἱ δὲ μετεωρολόγοι, συγκρίνοντες πολυετεῖς παρατηρήσεις, ὥρισαν κατὰ μέσον ὅρον καὶ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης ἀθηναϊκῆς χιόνος. Εἶνε ἡ 11 Δεκεμβρίου. Φέτος λοιπὸν ἡ χιὼν μᾶς ἐπεσκέφθη 42 ἡμέρας ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους καὶ κανονικοῦ!

1 Νοεμβρίου

Μοῦ ἐπροξένησε ζωηρὰν συγκίνησιν μία ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Μπέσσης Μάσσωνος, διευθυντρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς τὸ «Ἄστυ.»

Ἡ ἐφημερὶς αὕτη περιέγραφε πρό τινος τὰ δεινὰ δυστυχῶν τινων προσφύγων, κατοικούντων εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, καὶ ἐπεκαλεῖτο ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἀρωγὴν τῶν φιλανθρώπων.

Ἡ κυρία Μάσσωνος ἐκάλεσε παρ' αὐτῇ τὰς μαθητρίας της καὶ ταις ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν καὶ τὴν ἔκκλησιν τοῦ «Ἀστεως». Αἱ τρυφεραὶ καὶ εὐαίσθητοι ψυχαὶ τῶν κορασίων συνεκινήθησαν βαθύτατα, δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ αὐθόρμητοι ἐζήτησαν νὰ προσφέρουν τὴν ἀρωγὴν των εἰς τὴν δυστυχίαν ἐκείνην. Ὁ πρόχειρος ἔρανος, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν τότε, ἀπέφερεν ἀμέσως ἑκατὸν δραχμάς· αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι μάλιστα ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ στερηθῶσι καὶ τὸ γλύκισμά των χάριν τῶν πτωχῶν, καὶ οὕτως αἱ ἑκατὸν δραχμαὶ ἔγιναν ἑκατὸν τριάκοντα πέντε. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἡ κυρία Μάσσωνος ἀπέστειλεν εἰς τὸ «Ἄστυ» μὲ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὡραίαν ἐπιστολήν, διὰ τοὺς πρόσφυγας τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων. Καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀρκετὰ ἀνεκουφίσθησαν, χάρις εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν μαθητριῶν Χίλλ καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν τῆς διευθυντρίας των.

Καὶ τί δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμουν καλὰ παιδιά, ὅταν ὁδηγῶνται ἀπὸ καλοὺς διδασκάλους!..

—

2 Νοεμβρίου

Σήμερον κατὰ τὸ νέον Ἡμερολόγιον ἔχομεν 14 Νοεμβρίου. Εἶνε ἡμέρα ἀξιοσημείωτος, διότι τὴν νύκτα γίνεται ἡ περίφημος «βροχὴ τῶν διαττόντων ἀστέρων.»

Οἱ διάττοντες ἀστέρες εἶνε τεμάχια, συντρίμματα κόσμων κατεστραμμένων, τὰ ὁποῖα τρέχουν ὅλα μαζὶ εἰς τὸ ἄπειρον. Ἡ γῆ συναντᾷ τὴν τροχιάν των δύο φορὰς τὸ ἔτος· τὸν Ἰούνιον καὶ τὸν Νοέμβριον. Τότε πολλὰ τῶν συντριμμάτων τούτων εἰσχωροῦν ὁρμητικῶς εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς γῆς, ἀναφλέγονται ἐκ τῆς τριβῆς, καὶ φαίνονται ὡς τόσα λαμπρὰ μετέωρα, πρὸ τῆς λάμψεως καὶ τοῦ πλήθους τῶν ὁποίων ὁ θεατὴς ἀπομένει ἔκπληκτος. Νομίζει τις ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ πίπτουν καὶ σβύνονται· οἱ δὲ ἁπλοϊκώτεροι, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον καὶ μάλιστα μὴ ὄντες προειδοποιημένοι, φαντάζονται ὅτι ἐγγίζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου...

Φέτος οἱ ἀστρονόμοι προεῖπον διὰ τὴν 14 Νοεμβρίου μίαν ἐκτάκτως λαμπρὰν καὶ πλουσίαν βροχὴν διαττόντων ἀστέ-

ρων· (διότι κατὰ περιόδους τὸ φαινόμενον παρατηρεῖται ζωηρότερον.) Ἠθέλησα διὰ τοῦτο νὰ γρυπνήσω βλέπων τὸν οὐρανόν . . . Ἀλλὰ ὅπως χθές, καὶ σήμερον τὰ σύννεφα εἶνε τόσον πολλὰ καὶ ἀπελπιστικά, τὸ ψῦχος τόσον δριμύ, ἡ ὑγρασία τῆς νυκτὸς τόσῳ πολλή, ὥστε προτιμῶ νὰ πέσω εἰς τὸ κρεββάτι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πολαύσω τοῦ θεάματος... ἐν ὀνείρῳ.

Δὲν πτκίω ἐγώ. Πταίει ὁ οὐρανός, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ δίδῃ τὰς ὡραιοτέρας του παραστάσεις μὲ τέτοιον καιρόν!

—

8 Νοεμβρίου.

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος ἐκδίδει διὰ πολυγράφου μίαν ἐφημεριδούλαν, εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον γράφει τὰ ἑξῆς:

«Βροχὴ Διαττόντων Ἀστέρων.— Τὸ θέαμα ἀνεβλήθη ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας.»

*
* *

Διὰ κάθε τί, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖς, φοβοῦ πολλά, ἐλπιζε ὀλίγα, καί . . . προσπάθει νὰ βγῇς γελασμένος καὶ εἰς τὰ δύο.

Φ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(Ἴδε φυλλάδων 20, σελ. 158.)

Ἐλήφθησαν ἄνω τῶν 300 μεταφράσεων!

Ἐννοεῖται, ὅτι ἰδιαιτέρα κρίσις περὶ μιᾶς ἑκάστης καὶ λεπτομερὴς ὑπόδειξις τῶν προτερημάτων της ἢ τῶν ἐλαττωμάτων, εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ. Θἀρκεσθῶ λοιπὸν κατ' ἀνάγκην — καὶ πρέπει νἀρκεσθῆτε καὶ σεῖς,—εἰς πολὺ ὀλίγα καὶ γενικά.

Τὰς μεταφράσεις διῃρεσα εἰς τρεῖς τάξεις.

Α'. — Εἰς τὰς ἐντελῶς ἀπορριπτέας. Οἱ μεταφρασταὶ τῆς τάξεως ταύτης εἶνε πολὺ μικροὶ καὶ δὲν εἰξεύρουν ἀκόμη οὔτε τὴν γαλλικὴν οὔτε τὴν ἑλληνικήν. Δέν τους ἀναφέρω·—ἄλλως τε εἶνε καὶ πάρα πολλοί·—ἀλλὰ τοὺς ἐπαινῶ διὰ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον εἶχον, νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ἀποδεικνύουν μὲ τοῦτο ὅτι γρήγορα θὰ μάθουν, καὶ ἔκαμαν ἕνα κόπον, ὁ ὁποῖος βεβαίως τοὺς ὠφέλησε.

Β'. — Εἰς τὰς ἀξίας ἁπλῶς Εὐφήμου Μνείας. Αἱ μεταφράσεις αὗται ἔχουν ἀκόμη ἐλαττώματα καὶ λάθη: παρανοήσεις, γλωσσικὰς ἀνωμαλίας, ἐκφράσεις ἀκαλαισθήτους κτλ. Ἔχουν ὅμως καὶ τὰ προτερήματά των, καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς ἐπιτυχημέναι. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν μεταφραστῶν τῆς τάξεως ταύτης:

Ἀναστασία Μανιάκη, Διόδοτος, Μένιππος, Γενναία Ἑλληνίς, Κεραυνός, Ρωμύλος, Βραχνιασμένη Κουκουβάγια, Ἄστρον τῆς Αὐγῆς, Κεραυνοβόλος Ζεύς, Τέκνον τῆς Ἑρήμου Τσέβελης, Τζίν-Τζίν-Τζίν, Φωτοβόλον Τόξον, Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, Νεράϊδα τοῦ Ποδονίφτη, Νικόλαος Μ. Βλάσσης, Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, Μικρὸς Ἐθελοντής, Κουταλιανός, Γαλαξίας, Ἐλεφήνωρ, Ἀχαϊκὸς Δρομεύς, Ἀφρισμένον Κῦμα, Διογένης Λαέρτιος, Ἑσπερία Αὔρα, Χαρίδημος Ι. Δραγάτσης, Γραβιᾶς, Ἑλληνικὴ Θάλασσα, Δόλα-σόλ-μί, Ἀνεμοστρόβιλος, Τρομάρας, Ἀσπροποταμίτης, Φερεύτυχος Χρυσαλλίς, Ἀτταγίς, Ἀτρόμητος Λέων, Ζαππίς, Τορπιλλητής, Παλλικάρι τῆς Λαζίας, Νύμφη τῆς Ἀβύδου, Ἀκτὶς Ἡλίου (ἢ ἐκ Μακροχωρίου) Αὔρα τοῦ Φαλήρου, Κυνηγός τῶν Ἄλπεων, Α. Σ. Οἰκονομίδης, Πάλλουσα Καρδία, Ἀρχιζιζάνιον, Παναγιώτης Σαουσόπουλος, Ἐρυθρὸς Σταυρός, Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ, Ἀγριοτριανταφυλλιά, Αἴγαγρος, Δαίδαλος, Ἀστροφεγγιά, Χρυσῆ Ἀκτίς, Ψαρόμυαλος, Ναυτίλος, Τρικυμιώδης Μαλέας, Γενναία Σουλιώτισσα, Λευκὴ Χιών, Ἄγκυρα τῆς Φιλίας, Βερνάνδος Λιδιερᾶτος, Πύρρος, Ἀπόμαχος Ρουμελιώτης, Κῦμα τοῦ Δουνάβεως, Φίλεργος Κόρη, Τοξότις Ἄρτεμις, Ὑπολαΐς, Ἄγνωστος Τύχη, Φασαρίας, Εὐτέρπη Ι. Γεωργιάδου, Κόρη τῆς Ὡραίας Λέσβου, Ἑωσφόρος, Μέλας Ἀετός, Περιπαθὴς Μελῳδία, Καλλιχάντζαρος, Ἐργάνη Ἀθηνᾶ, Γλυκύλαλος Ἀηδών, Βασίλισσα Κλεοπάτρα, Πράσσο Ἀργείτικο, Κόρη τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Ἄννα Λογιωτατίδου, Ρωμιοπούλα, Ἀνοιχτόκαρδος καὶ Δὸν Κιχώτης.

Γ'.—Εἰς τὰς ἀξίας. Ἐπαίνου Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἐπικράτησις τῶν προτερημάτων· πολὺ ὀλιγώτερα λάθη θὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς τὰς μεταφράσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν ἓν σύνολον λογικώτερον, καλαισθητικώτερον, τελειότερον. Οἱ μεταφρασταὶ τῆς τάξεως ταύτης εἶνε οἱ ἑξῆς:

Ὡραία Κέρκυρα, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Τρεχαγυρευσόπουλος, Σαταναΐς, Μούρτζουφλος, Καρδερίνα, Κυανόλευκος Σημαία, Μοῦσα Κλειώ, Ἀνδρέας Γ. Καμῆλος, Κῦμα τοῦ Εὐξείνου, Λευκὴ Βιολέττα, Ἶρις, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Ἀνδρεῖος Εὔζωνος, Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, Κασσιόπεια, Ἀνεμώνη, Ἀστραπή, Τσιν-Τσὼν καὶ Καρποφόρος Ἄμπελος.

Δ'. — Εἰς τὰς μεταφράσεις, αἱ ὁποῖαι, διεφιλονείκησαν τὸ Βραβεῖον. Αὗται δὲ εἶνε: α) τῆς Θαλασσοζάλης· ἡ ὁποία τὸν τίλον «Le pardon des injures» καθεαυτὸ ἀμετάφραστον ἑλληνιστί, ἀποδίδει κατ' ἔννοιαν διὰ τῆς φράσεως «Συγχωρεῖτε τοὺς ἀδικοῦντας ἡμᾶς.» Ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην δὲν ἐτήρησε καὶ εἰς δύο ἄλλα μέρη, ὅπου ἦτο ἐπίσης ἀναγκαία, πρὸς ἀποφυγὴν φράσεων, αἱ ὁποῖαι ἑλληνικὰ δὲν λέγουν τίποτε, β') τοῦ Κύματος τῆς Σαλαμῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε ὡραία, ἀλλὰ διατηρεῖ ἀρκετοὺς γαλλισμούς· γ') τοῦ Δὸν Κοζλοκύθα Πάτερα (μὲ τὰς αὐτὰς παρατηρήσεις· δ') τῆς Εὐξεινοποντίας, γλαφυρᾶς πάντοτε, ἀλλὰ μὲ μίαν ἢ δύο παρανοήσεις· ε') τῆς Ἑλένης Ν. Σκριβάνου, ἡ ὁποία ὅμως ἐλησμόνησε νὰ μεταφράσῃ καὶ τὴν φράσιν par-dessus καὶ ς') τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

Ἡ μετάφρασις τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου δὲν εἶνε ἴσως τελεία, ἀλλ' εἶνε ἡ καλλιτέρα ὅλων. Καὶ αὐτὸς τὸν τίτλον τὸν μεταφράζει κατ' ἔννοιαν «Ἀνεξικακία» (ἂν καὶ θὰ ἐπροτίμων τὸν τίτλον τῆς Θαλασσοζάλης) ἐπίσης δὲ ἐλευθέρως μεταφράζει καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἐν τῷ συνόλῳ ἐπέτυχεν· ἡ γλῶσσά του διατηρεῖ ἀρκετὰ τὸ χρῶμα τῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται συνήθως οἱ συνεργάται μου· ἡ δὲ μετάφρασίς του δὲν ἔχει καμμίαν παρεξήγησιν τοῦ κειμένου. Βραβεύω λοιπὸν καὶ δημοσιεύω κατωτέρω τὴν μετάφρασιν τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις]

Ὁ καλίφης Χασσάν, υἱὸς τοῦ μεγάλου Ἀλῆ, ἐγευμάτιζεν· ὅτε εἷς τῶν δούλων του ἔρριψεν ἀπροσέκτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὁλόκληρον πινάκιον ἀναβραστοῦ ὀρυζίου. Ὁ Χασσὰν προσέβλεψε τὸν δοῦλον αὐστηρῶς, ἐκεῖνος δέ, τρέμων ὅλος, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κορανίου:

«Ὁ Παράδεισος ἔγινε δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συγκρατοῦσι καὶ δαμάζουσι τὴν ὀργήν των.»

— Δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος, εἶπεν ὁ Χασσὰν ἀπαθῶς.

Ὁ δοῦλος, συνεχίζων τὸ ἐδάφιον:

«Καὶ οἱ ὁποῖοι συγχωροῦσι τοὺς ἀδικοῦντας αὐτούς.»

— Σὲ συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Χασσάν, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

Ὁ δοῦλος, ἐξακολουθῶν τὸ ἐδάφιον:

«Ὁ δὲ Θεὸς ὑπὲρ πάντας ἀγαπᾷ τοὺς ἀποδίδοντας καλὸν ἀντὶ κακοῦ.»

— Καλὰ λοιπόν· σήκω ἐπάνω! εἶπεν ὁ Χασσὰν τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα· σοῦ χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν καὶ τετρακοσίας δραχμὰς ἀργυρᾶς.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ δοῦλος, ἐξεδήλωσε μυριοτρόπως τὴν πρὸς τὸν ἐνάρετον Καλίφην εὐγνωμοσύνην του:

— Αὐθέντα μου! ἀνέκραξεν. Ὁμοιάζεις μὲ τὸ δένδρον, τὸ φορτωμένον φύλλα καὶ καρπούς, τὸ ὁποῖον δανείζει τὴν σκιάν του καὶ χορηγεῖ τοὺς καρπούς του καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀκόμη, ἡ αὐθάδης χεὶρ τοῦ ὁποίου, ἐκτοξεύει λίθους ἐναντίον του!

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 365)

Ἐν τούτοις τὸ ἀερόστατον ἤρχισε νὰ κλονίζεται ὀλιγώτερον, καὶ μάλιστα ὀλίγον κατ' ὀλίγον νἀναλαμβάνῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἠρεμίαν ἐντίμου καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένου ἀεροστάτου. Τί συνέβη πάλιν; . . . Καὶ ποῖος ἠξεύρει ποτὲ τί συμβαίνει εἰς τὰ ἄγνωστα καὶ μυστηριώδη ἐκεῖνα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας;

Ὁ ἀεροναύτης ἐπωφελήθη τῆς ἠρεμίας καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν μηχανήν του. Ἤρχισεν ἀπὸ τὰς δύο μεγάλας πτέρυγας. Δὲν ἐκινοῦντο πλέον κατὰ βούλησιν· ἦσαν χαλασμέναι. Ἐξήτασε κατόπιν τὴν κινητήριον στήλην. Οὔτε ἴχνος ἠλεκτρισμοῦ! Δὲν ἐνήργει πλέον. Ἐπίσης δὲν ἐστρέφοντο οἱ τροχοί, δὲν ἐκινοῦντο αἱ τροχαλέαι. Τὰ σχοινία ὅλα εἰς κακὴν κατάστασιν, σπασμένα, ἐμπερδευμένα, κουβαριασμένα. Τέλος πάντων ὁλόκληρος ὁ μηχανισμὸς εἶχε πάθῃ καταστροφὴν τελείαν, ἦτο πλέον πτῶμα! Χίλιαι καρφίδες ἂν ἐτρύπων τὴν καρδίαν τοῦ ἀεροναύτου, δὲν θὰ ἠσθάνετο τόσον πόνον! . . . Μόνον ἐπάνω ἡ πλήρης ὑδρογόνου σφαῖρα— δηλαδὴ τὰ δύο ἡμίση τοῦ πούρου, καθὼς καὶ οἱ σωλῆνες δι' ὧν συνεδέοντο καὶ συνεκοινώνουν, δὲν εἶχον ὑποστῆ καμμίαν βλάβην· ἄλλως οἱ δύο ἀδελφοὶ πρὸ πολλοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν ζώντων . . . εἰς τὸν ἀέρα! Ἀδιάφορον ὅμως! ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ζημία ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ Πέτρος ἐθρήνησεν ἀπὸ καρδίας τὴν τύχην του, καὶ τοῦ πρώτου κινδύνου παρελθόντος, τὴν τύχην τῶν μετόχων του, διότι κατὰ βάθος εἶχε χρηστὴν καὶ ἀγαθὴν τὴν καρδίαν.

Καὶ διαρκούντων τῶν πικρῶν τούτων θρήνων, τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, χωρὶς πηδάλιον πλέον, ἀλλὰ καὶ χωρὶς παραφοράν. Καὶ κάτω αἱ βελγικαὶ πεδιάδες παρήλαυνον ὁλονὲν ἐν χορῷ, καὶ ἔφευγον αἱ βελγικαὶ πόλεις, ὡς τόσαι εἰκόνες μαγικῆς λυχνίας.

Ἰδοὺ ἡ πόλις Βρύγη· ὁ Πέτρος τὴν ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ὀνομάζει· τὴν ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὰς διώρυγάς της, ἀπὸ τὰ ὀξέα ἀετώματα τῶν οἰκοδομῶν της, ἀπὸ τὰ κωδωνοστάσια τῶν ναῶν της.

Ἦτο βέβαιον πλέον ὅτι κατήρχοντο, ὅτι τὸ ἀερόστατον εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ διαβολικὸν ἐκεῖνο ρεῦμα, τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε παρασύρῃ. Ἐξηκολούθει νὰ τἀλαντεύεται ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ ὀλιγωτέραν μανίαν. Ὁ Πέτρος ἀνέλαβε τὸ θάρρος του, ἐλπίζων ὅτι ἡ πτῶσίς των τώρα θὰ ἦτο μᾶλλον ἤρεμος καὶ κανονική, χωρὶς σοβαρὸν κίνδυνον, χωρὶς μεγάλας ζημίας. Τὸ πολὺ-πολὺ ἠμποροῦσε ἀκόμη νὰ σπάσουν κανένα χέρι, κανένα πόδι ἢ κανένα πλευρόν· ἀλλὰ τίποτε περισσότερον . . .

— Πάλι καλά! εἶπεν εὐχαριστημένος ὁ Ἰωάννης, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος ἀνεκοίνωσε τὰς ἐλπίδας του ταύτας.

Τὸ ἀερόστατον εἶχε μίαν ἄγκυραν μὲ σχοινίον παχὺ καὶ μακρόν. Ὁ Πέτρος θὰ την ἔρριπτεν, ὅταν τὸ ἀερόστατον θὰ ἔφθανε μέχρι τῆς ζώνης τῶν δένδρων καὶ τῶν στεγῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ κατέλθῃ περισσότερον, καὶ ὁ ἀεροναύτης ἤνοιξε μίαν κρυφὴν δικλεῖδα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέφυγεν ἀρκετὸν ὑδρογόνον. Ἐξαίφνης ὁ ὄγκος τῆς σφαίρας ἐπάνω ἠλαττώθη καὶ τὸ ἀερόστατον ἐχαμήλωσεν, εἰσελθὸν εἰς στρῶμα ἀέρος πολὺ κατώτερον, ὅπου καὶ ἔμεινεν, ἐξακολουθοῦν ὁλονὲν νὰ βαίνῃ πρὸς τὰ ἔμπρός. Εἰς τὸ Βέλγιον ἐβασίλευον οἱ ἄνεμοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἔβλεπον τὰ δένδρα κλίνοντα τὰς κορυφὰς κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν πνοήν, ἀναμένοντα δὲ νὰ παρέλθῃ, διὰ νἀνορθωθοῦν καὶ πάλιν.

—Ἔ, θὰ ρίψῃς ἐπὶ τέλους τὴν ἄγκυραν; Τί την φυλᾷς; ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ πατήσῃ γῆν.

— Τὸ σχοινί μου εἶνε κοντὸν καὶ τὸ ἀερόστατον εἶνε πολὺ ψηλὰ ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος.

Οἱ δύο οὗτοι λόγοι ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ ὁ Ἰωάννης ἐσιώπησεν· ἀλλὰ καὶ ἀνίσχυροι ἂν ἦσαν, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνεν... Ἐν τούτοις ὁ Πέτρος ἤνοιξε καὶ πάλιν τὴν δικλεῖδα μετὰ προφυλάξεως. Δὲν ἔπρεπε νἀφήσῃ νἀξέλθῃ πάρα πολὺ ἀέριον, διότι τότε θὰ ἐκινδύνευον νὰ πέσουν βαρεῖς ὡς λίθοι καὶ νὰ θρυμματισθοῦν ὡς ὑαλία. Διὰ τοῦτο ἔκλεισε τὴν δικλεῖδα ἐγκαίρως. Τὸ ποσὸν ὅμως τοῦ ἀποδληθέντος ἀερίου ἦτο ἤδη ἀρκετόν, ὥστε νὰ βαρύνῃ ἀκόμη τὸ ἀερόστατον καὶ νὰ κατέλθῃ ἄλλα ἑκατὸν μέτρα.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μὲ νέον παροξυσμὸν ἀνυπομονησίας.

— Τίποτε ἀκόμη. Εἴμεθα ὑψηλά!

— Μὰ δὲν θὰ χαμηλώσουμε ποτέ;

— Ὑπομονή! Λαμβάνω τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις διὰ νὰ διατηρήσω σῶον ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον μέρος τοῦ ὀρθοπτέρου μου καὶ τῶν σωμάτων μας.

— Χμ! Φαίνεται ὅτι ἔχεις σκοπὸ νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ ταξείδια εἰς τὸν ἀέρα.

— Καὶ τὸ ρωτᾷς; . . . Ἀλλ' ἄφησέ τα αὐτὰ καὶ κύτταξε τὸν ἄνεμο, ποῦ δυναμόνει. Αὐτὸς μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα καὶ τοὺς δύο . . .

Τῷ ὄντι ὁ ἄνεμος ἐβασίλευεν ὁρμητικὸς καὶ εἰς τὰ χαμηλότερα στρώματα, ὅπως καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα. Τοῦτο ἐπετάχυνε τὴν πορείαν τοῦ ἀεροστάτου· ἀλλὰ μετὰ νέων κλονισμῶν, ἀρκετὰ ἐπιφόβων.

Ὁ Πέτρος ἔκρινε καλὸν νἀνοίξῃ καὶ τρίτην φορὰν τὴν δικλεῖδα. Μετὰ τοῦτο τὸ ἀερόστατον ἐκενώθη, ἐχαλαρώθη τόσον πολύ, ὥστε ὡμοίαζε πλέον πρὸς μακρὸν ράκος ζαρωμένον, ρυτιδωμένον, οἰκτρόν, φερόμενον τῆδε-κεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς χάριν.

«Γιὰ τὸ Θεό! ρίψε τὴν ἄγκυρα! ἐφώναξεν ἔντρομος ὁ Ἰωάννης.

—Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, εἶπεν ὁ Πέτρος. Καὶ τί θέλεις νὰ πιάσῃ ἡ ἄγκυρα; Κανένα ἀνεμοδείκτην πύργου ἢ κανένα ἀλεξικέραυνον κωδωνοστασίου; Θὰ σουβλισθοῦμε, βρὲ παιδί! . . Στάσου πρῶτα νἀνοίξω ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ δικλεῖδα καὶ τότε μπορεῖ νὰ πιασθοῦμε

«Καὶ ἔφευγον αἱ βελγικαὶ πόλεις.»*)
(Σελ. 373, στήλ. α'.)

*) Βλέποντες τὴν εἰκόνα ταύτην, οἱ ἀναγνῶσταί μας, θὰ νομίσουν ἴσως ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι παριστάνει πόλιν ἐν ὥρᾳ σεισμοῦ. Ἀλλ' ὄχι· ὁ ζωγράφος ἐφρόντισε νὰ την ζωγραφίσῃ δι' ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ νὰ μᾶς τὴν δείξῃ, ὅπως θὰ ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου. Ἂν δὲ προσέξῃ τις καὶ συγκεντρώσῃ τὸ βλέμμα, κλείων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ὁπλίζων τὸν ἄλλον μὲ τὸ πρόχειρον *κιάλι* τῆς χειρός, θὰ νομίσῃ τῷ ὄντι ὅτι βλέπει μίαν πόλιν ἀφ' ὕψους.

Σ. τ. Μ.

ἀπὸ καμμιὰ στέγη ἢ ἀπὸ κανένα δένδρον.»

Καὶ ὁλονὲν ὁμιλῶν ὁ ἀεροναύτης ἤνοιξε καὶ πάλιν τὴν δικλεῖδα καὶ τὸ ἀερόστατον κατῆλθε μὲ νέαν ὁρμήν. Αἱ διπλαῖ ἀεροθῆκαι τοῦ ὀρθοπτέρου δὲν εἶχον πλέον ἐντὸς των παρὰ τόσον μόνον ἀέριον, ὅσον ἤρκει διὰ νὰ το συγκρατῇ ὀλίγον ὑψηλότερα τῶν στεγῶν καὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων.

Ἦτο καιρὸς πρὸς ἐνέργειαν. Ὁ Πέτρος ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ ἀπὸ τὸ σκαφίδιον τὴν ἄγκυραν καὶ νὰφήσῃ ὅλον της τὸ σχοινίον. Καὶ ἦτο τόσῳ μακρόν, ὥστε οἱ ἀεροναῦται μετ' ὀλίγον δὲν διέκριναν κάτω τὴν ἄγκυραν, παρὰ ὡς ἀγκιστριον, μόλις ἱκανὸν νὰ πιάσῃ κωβιούς. Ὁ Πέτρος ἔβαλε τὰ δυνατά του, διὰ νὰ πιασθῇ ἀπὸ καμμίαν ἐξοχὴν στέγης ἢ ἀπὸ καμμίαν κορυφὴν δένδρου. Ἀλλ' ἡ ἄγκυρά του δὲν κατεδέχετο οὔτε τὰς μέν, οὔτε τὰς δέ. Καὶ τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθει νὰ κινῆται, νὰ φεύγῃ, καθεαυτὸ ἀκατάσχετον. Αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς δρόμους τῶν χωρίων καὶ οἱ χωρικοὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἔβλεπον μὲ τρόμον καὶ συγκίνησιν διερχομένην τὴν παράδοξον μηχανήν. Τὰ παιδία ἔτρεχον ἐξοπίσω της μὲ φωνάς· αἱ φωναὶ των ἐξηρέθιζαν τοὺς σκύλους, καὶ τὰ ἄγρια γαυγίσματά των ἐτρόμαζον τὰς ὀρνιθας καὶ τὰς χῆνας, αἱ ὁποῖαι ἐκακάβιζαν φρικτά.

«Ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ ἀπὸ τὸ σκαφίδιον τὴν ἄγκυραν.»
(Σελ. 374, στήλ. α'.)

Καὶ τὸ ἀερόσταν ἔτρεχεν, ἔφευγε, μὲ αὔξουσαν ὁλονὲν ταχύτητα. Ἐν τούτοις ὁ Πέτρος παρετήρησε μίαν πτελέαν πολύκλωνον καὶ πυκνόφυλλον. Ἰδοὺ κατάλληλος λιμήν, διὰ νάγκυροβολήσῃ ἐκ τοῦ ὕψους του . . Διηύθυνε λοιπὸν ἐπιδεξίως πρὸς τὸ δένδρον τὴν ἄγκυράν του, ἡ ὁποία ἐχώθη πραγματικῶς μέσα εἰς τοὺς κλώνους. Ἀλλὰ φεῦ! ἐξῆλθε πάλιν ἀμέσως, διασχίσασα τὸ φύλλωμα χωρὶς νὰ πιασθῇ, καὶ προξενήσασα εἰς τὸ ἀερόστατον τόσῳ φοβεροὺς κλονισμούς, ὥστε οἱ ἀεροναῦται μας ἐκινδύνευσαν νὰ κατρακυλίσουν ἀπὸ τὸ σκαφίδιον, ὡς τὰ ψάρια ἀπὸ τὸ κοφίνι... Καὶ τὸ ἀερόστατον ἀπῆλθε πάλιν ἐλεύθερον, βαΐνον ἄνωθεν χωρίων καὶ δασῶν, καταστρέφον στέγας καὶ κορυφὰς μὲ τὴν βαρεῖάν του ἄγκυραν, ἀλλὰ μὴ κατορθῶνον νάγκυροβολήσῃ πουθενά.

Οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοὶ τὰ εἶχαν χάσει. Δὲν ἤξευραν πλέον οὔτε τί νὰ κάμουν, οὔτε τί νὰ εἴπουν. Καὶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των, ἐν τῷ τρόμῳ των, ἤρχισαν νὰ ἐπικαλῶνται ἐνδομύχως ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ Παραδείσου, ὅλους τοὺς Ἀγγέλους, ὅλα τὰ Πνεύματα, μέχρι καὶ τῆς νεράϊδας Μαντζουράνας. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς ἤκουε! Καὶ τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ ἀκάθεκτον, παρασύρον τὴν ἄγκυραν, ἡ ὁποία παρέσυρε τὰ πάντα, μὴ θέλουσα νὰ σταθῇ κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐπιτέλους τί θὰ γίνῃ;

Θὰ γκυροβολήσουν; θὰ σταματήσουν; Ἂς ἐλπίσωμεν, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτην ἂς τους παρακολουθήσωμεν ἀκόμη.

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Αἰμὲ Ζιρών*
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Ἄνθρωπός τις, ἀπὸ τὴν Κούραν, ἠνώθη μὲ τὸ κερβάνιόν μας, ὅταν ἐπηγαίναμεν μίαν φορὰν εἰς τὴν Μέκκαν, διὰ τὸ σύνηθες προσκύνημα. Ἐβάδιζε πεζός, γυμνόπους καὶ ἀσκητής, ἀλλ' ἦτο φαιδρότατος, εὐχαριστημένος, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ψαλμῳδῶν τὰς λέξεις ταύτας:

— Δὲν εἶμαι καθισμένος ἐπάνω εἰς κάμηλον· ἀλλ' οὔτε εἶμαι ἡ κάμηλος, ἡ στενάζουσα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου. Δὲν εἶμαι κανενὸς οὔτε κύριος, οὔτε δοῦλος. Ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ πλούτου καὶ ἀπὸ τὰς θλίψεις τῆς πτωχείας, ζῶ ἐλεύθερος καὶ εἶμαι εὐτυχής.

Τὸν εἶδε τότε ἕνας πλούσιος ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς καμήλου του καὶ τῳ εἶπε:

— Κακόμοιρε! Ποῦ πηγαίνεις ἔτσι, χωρὶς κάλυμμα, χωρὶς ὑποδήματα, χωρὶς ράβδον; Ἄκουσέ με καὶ γύρισε ὀπίσω, διότι ἐχάθης!

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν προσοχήν, ὁ πτωχὸς ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν του.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν φοίνικα τοῦ Μαχμούδ, εἰς τὴν Μέκκαν, ὁ πλούσιος εἶχεν ἀποθάνῃ. Ὁ πτωχός, ὁ ὁποῖος παρέστη κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμάς, ἀνέκραξε:

— Εἰς τίποτε δέν σε ὠφέλησε τὸ ὅτι ἐκάθησο μαλθακῶς ἐπάνω εἰς κάμηλον! Τὰ πλούτη δέν σ' ἐμπόδισαν νὰποθάνῃς, ἐν ᾧ ἐγώ, ὁ δυστυχὴς πεζός, ἐπέζησα, μὲ ὅλους τους κόπους τοῦ ταξειδίου!

(Ἐκ τῶν τοῦ πέρσου ποιητοῦ ΣΑΑΔΗ)

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Σὰν φιλόσοφος γερὸς
παπαγάλος σοβαρὸς
'ς τὸ κλουβί του θρονιασμένος
μὲ τὴ μύτη τὴν γυρτή,
τὴ μορφὴ τὴ σκυθρωπή,
κάθεται συλλογισμένος.

Τὸ μυαλό του μιὰ τρανὴ
νέα ἰδέα τυραννεῖ—
ἂν δὲν τὴν εἰπῇ, δὲν κάνει.
Δι' αὐτὸ βραχνὰ βραχνὰ
ὅ,τι ἀκούσῃ τσαμπουνᾷ
δίχως νὰ καταλαμβάνῃ!

† Γ.Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Νεαρὸς Μαθηματικός, κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐ ρ ε υ ν η τ ή ς, ἔστειλεν ὡραίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν περὶ τοῦ προβλήματος τοῦ Ζατρικίου. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ την δημοσιεύσωμεν, πρῶτον διότι εἶνε πολὺ ἐκτενής, καὶ δεύτερον διότι ἐνδιατρίβει πολὺ εἰς θεωρίας—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φανῇ κάπως βαρὺ διὰ τὴν ἡλικίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται ἡ Διάπλασις. Θὰποσπάσωμεν λοιπὸν ἐξ αὐτῆς μόνον τὴν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐ ρ ε υ ν η τ ὴ ς ὑποδεικνύει διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἄνευ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν συλλογισμῶν.

Διὰ τοῦ προβλήματος τοῦ Ζατρικίου ζητεῖται τὸ ἄθροισμα μιᾶς σ ε ι ρ ᾶ ς ἀπὸ 64 ἀριθμοὺς ἢ ὅ ρ ο υ ς, οἱ ὁποῖοι εἶνε οἱ ἑξῆς: 1, 2, 4, 8, 16, 32 κτλ. μέχρι τοῦ ἑξηκοστοῦ τετάρτου. Αὐτὸ εἶνε φανερόν.

Κατὰ τὸν Ἐ ρ ε υ ν η τ ή ν, τὸ ἄθροισμα τῶν 64 τούτων ὅρων εὑρίσκεται ἀπὸ τὸ ἄθροισμα μόνον τῶν 32 πρώτων, ἂν το πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του ηὐξημένον κατὰ 2. (Αὐτὸ ἀποδεικνύεται.)

Ἐφαρμόζοντες τὸν ἴδιον κανόνα, εὑρίσκομεν τὸ ἄθροισμα τῶν 32 ὅρων ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν 16 πρώτων, ἂν το πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του, ηὐξημένον κατὰ 2. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εὑρίσκομεν τὸ ἄθροισμα τῶν 16 ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν 8, — τὸ ἄθροισμα τῶν 8 πάλιν ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν 4,— καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν 4 ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν 2 πρώτων.

Ἀλλὰ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο πρώτων ὅρων εἶνε 1+2, δηλαδὴ 3. Ἂν πολλαπλασιάσωμεν κατὰ τὸν κανόνα τὸ 3 τοῦτο ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του ηὐξημένον κατὰ δύο (δηλαδὴ ἐπὶ 3+2=5) θὰ εὕρωμεν γινόμενον 15. Τ ο ῦ τ ο εἶ ν ε τὸ ἄ θ ρ ο ι σ μ ὰ τ ῶ ν 4 π ρ ώ τ ω ν ὅ ρ ω ν τ ῆ ς σ ε ι ρ ᾶ ς. Τὸ πολλαπλασιάζομεν πάλιν ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του ηὐξημένον κατὰ δύο (15+2=17) καὶ εὑρίσκομεν γινόμενον 255, ἤ-οι τὸ ἄθροισμα τῶν 8 πρώτων ὅρων· κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εὑρίσκομεν τὸ ἄθροισμα τῶν 16, ἔπειτα τῶν 32 καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους. Διὰ νὰ εὕρωμεν λοιπὸν τὸ ἄθροισμα τῶν 64 ὅρων, κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην, θὰ μας ἀρκέσουν μ ό ν ο ν π έ ν τ ε π ο λ λ α π λ α σ ι α σ μ οί.

Ο ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ἄλλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον. . . . . λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων. . . . φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ. . . . λεπτὰ 30

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Τσιν-Τσὼν* φοβεῖται νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα σκοτεινὰ καὶ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία θέλει νὰ του σβύσῃ τὸ φῶς:

— Μή, σὲ παρακαλῶ, μαμμά— ἄφησέ το καὶ σου ὑπόσχομαι μόλις ἀποκοιμηθῶ νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ το σβύσω.

Βοστάλη ὑπὸ τοῦ Ἔ-τσι Μάρτσει

* * *

Σὰν εἶδεν ἡ *Κροκόπεπλος Ἠὼς* εἰς τ' *ὄνειρό* της ὅτι ὁ σκύλος της Ὀσμὰν μὲ τάλλο τὸ μικρό της σκυλάκι κῶς ἐμάλωνε, κοῦ τόσον ἀγαποῦσε, μ' ἕνα στυλιάρι δυνατὸ γερὰ τὸν ἐκτυποῦσε. Κι' ὁ *Τερπικέραυνος ὁ Ζεὺς* τὴν εἶδε λυπημένος καὶ λέγει: Μή! λυπήσου τον! τί φταίει ὁ καϊμένος καὶ τον κτυπᾷς ἀλύπητα; δὲν εἶδες *στόνειρό* σου πῶς πρῶτο τὸν ἐπείραξε τὸ ἀγαπητὸ μικρό σου;

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Κεσέλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὅσα ἔγραψα εἰς προηγουμένην Ἀλληλογραφίαν περὶ τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ἔκαμαν ἐντύπωσιν, φαίνεται, καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν μοῦ ἔρχονται βροχηδὸν τὰ χρεωστούμενα τετράδια. Χαίρω πολὺ δ.ε' αὐτὸ καὶ ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ καθυστεροῦντες θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ τὰ στείλουν, πρὶν ἀναγκασθῶ νὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των, ἀπαλλάσσοντες καὶ ἐμὲ τῆς λύπης τὴν ὁποίαν ἐκ τούτου θὰ αἰσθανθῶ.

Ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ ἐλαττώματος, ἀγαπητὴ *Καρδερίτα*, εἶνε τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον βῆμα πρὸς διόρθωσιν. Μοῦ γράφεις ὅτι «θυμόνεις φοβερὰ καὶ μὲ τὸ τίποτεν . . . Ἀπαιτεῖται τώρα νὰ θυμώσῃς καὶ μίαν φορὰν ἀληθινὰ καὶ φοβερὰ ἐναντίον τοῦ. . . θυμοῦ σου — καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι τότε θὰ τον καταστρέψῃς καὶ θὰ τον ἐκμηδενίσῃς.

Ἡ *Ποιήτρια Σαπφὼ* καὶ ἄλλαι συνδρομήτριαί μου ἐκ Πατρῶν μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι ἔκαμαν ἕνα μικρὸν φιλανθρωπικὸν Σύλλογον. Θὰ διοργανώσουν λοιπὸν ἕνα Λαχεῖον καὶ ὅσα χρήματα εἰσπράξουν θὰ τα διαιρέσουν εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν ἥμισυ θὰ το διαθέσουν πρὸς ἀγορὰν τόμων «Διαπλάσεως» διὰ τοὺς ἐν Πάτραις ἀπόρους μαθητάς, μὲ τὸ ἄλλο δὲ ἥμισυ θὰγοράσουν ὕφασμα καὶ θὰ ράψουν ἐμπροσθέλλας διὰ τὰ κοράσια τοῦ ἐν Πάτραις Βρεφοκομείου.—Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὰς ἀγαπητάς μου φίλας διὰ τὴν εὐγενῆ ταύτην ἰδέαν!

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, φίλτατε *Ἀλύσε*, καὶ εἶδα τὰ κατὰ τὴν θερινήν σου ζωήν, καὶ εἶδα μὲ πόσην χαρὰν ἐπανέλαβες τὰ μαθήματα. Μόνον ἕνα παρατονο ἔχω: ὅτι δὲν μου γράφεις συχνότερα.

Ἡ τόσον θερμὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἔχεις πρὸς τὰ βιβλία, *Λεσβιακὸν Ἄνθος*, σὲ συνιστᾷ πολύ. Διάβαζε, παιδί μου, διάβαζε τὰ καλὰ βιβλία. καὶ τώρα καὶ πάντοτε. Εἶνε οἱ καλλίτεροι, οἱ χρησιμώτερα, οἱ διασκεδαστικώτεροι καὶ οἱ πιστότεροι φίλοι τῆς ζωῆς μας ὅλης!

Στρουθοκάμηλος, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σοῦ ἐξέλεξα. Πιστεύω ὅτι θὰ ἐργασθῇς δραστηρίως ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Συλλόγου σας.

Ἀκούσατε τὰ ἄθλα τῆς Πίσσας μου. Προχθὲς τῆς ἦλθεν ὄρεξις διὰ τρελλὰ παιγνίδια καὶ μου κατέστρεψε μὲ τὰ νύχια της καμμία δεκαριὰ φυλλάδιά μου ἀπὸ τὰ τελευταῖα, ὅτι ἦλθαν ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον! Ἀλλὰ καλὰ τὴν ἐτιμώρησα κ' ἐγώ. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνης* μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἕνα κρασὶ γλυκύτατον καὶ εὐωδέστατον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἡ *Πίσσα*. Κάθε μεσημέρι τῆς βουτῶ ὀλίγον ψωμὶ εἰς τὸ κρασὶ αὐτὸ καὶ το τρώγει καὶ τρίζει ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ γλύφεται. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν λοιπὸν δὲν της ἔδωκα δεῖλου!

Ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς, ἀγαπητὴ μου *Πολυξένη Σωηροπούλου*, δὲν συνεπάγεται τὸ δικαίωμα τῆς διωρεὰν ἀλλαγῆς τοῦ ψευδωνύμου. Νομίζω δὲ ὅτι εἶχες ἤδη λάβῃ ψευδώνυμον.

Ὀλίγαι φίλαι καλαί, βλέπεις, *Τοξότις Ἄρτεμις*. ἀρκεῖ διὰ νὰ τας κάμουν ὅλας. Καὶ σὺ εἶσαι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας καὶ τὰς δραστηριωτέρας.

Ἡ *Ἠχὼ* καὶ ἡ *Πρόσφυξ Βολιώτισσα* μοῦ ἔστειλαν 5 τετράδια χωρὶς διευθύνσεις. Καὶ τὰς ἐρωτῶ πάλιν: ποῦ θὰ τα στείλω;

Πραγματικῶς, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, θὰ ἤθελα ὅλαι αἱ φίλαι μου νὰ μάγαποῦν ὅπως ἐσὺ καὶ νὰ μοῦ γράφουν συχνά, ὅπως ἐσύ. Θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής!

Διὰ τὰς πληροφορίας, *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, δὲν θὰ εἶχα τόπον διὰ τὸ ἄλλο δὲν θὰ ἤλθεν ἀκόμη ἡ σειρά του. Μοῦ γράφεις τὴν ἡμέραν ποῦ ἐώρταζεν ὁ ἀγαπητὸς μπαμπᾶς σου. Νὰ τον χαρῇς καὶ νὰ σε χαρῇ.

Ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον μου ἡ *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου* καὶ ἠρώτησεν ἂν καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν συνδρομητῶν μου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν κουκλας διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Μὰ αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀγαπητή μου. Ἀλήθεια, εἰς τὴν προκήρυξιν εἶπα: «καὶ συνδρομήτριαί μου καὶ αἱ ἀδελφαί των» ἀλλὰ καὶ τὰς ἀδελφὰς τῶν συνδρομητῶν μου τὰς θεωρῶ συνδρομήτριάς μου. Ὅλαι λοιπὸν εἰς ἐνέργειαν, διὰ νὰ γίνῃ κάτι τι ὡραῖον καὶ πρωτοφανές.

Ὀνομάζεις *ἐκτενῆ* τὴν ἐπιστολήν σου, *Ἑλληνικὸν Φρούριον*, ἐν ᾧ μόλις ὑπερβαίνει τὴν σελίδα; Ποῦ νὰ ἰδῇς ἄλλους! Ἀ. οἱ φίλοι μου μ' ἔχουν συνειθισμένην νὰ μου γράφουν πολλὰ πολλὰ — Πρότασιν περὶ ἀνταλλαγῆς Μυστικῶν δὲν εἶνε *ὑποχρεωμένος* κανεὶς νὰ δεχθῇ, ξεύρεις.

Δὲν ἀμφιβάλλω, *Φιλήμουσε Παῖ*, ὅτι ἀνένδοσες τὴν συνδρομήν σου ἄχι τόσον διὰ τὸ δῶρον, ὅσον διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην. Πιστεύω ὅτι θὰ ἔλαβες ἤδη τὸν τόμον καὶ τὰ φυλλάδια. Ἀπὸ ἐδῶ στέλλονται πάντοτε ἐγκαίρως· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀργοῦν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Φίλτατέ μου, *Ἔμμ. Γ. Λύδη*, τὸ ὄνομά σου εἶθεται κατ' ἔτος εἰς τὴν κληρωτίδα, ἀφ' οὗ ἀνανεώνῃς τόσον ἐγκαίρως. Ἀλλ' ἂν ὡς τώρα δὲν σε ηὐνόησεν ἡ τύχη, τί πταίω ἐγώ;

Βεβαίως, *Ἰωνεκὴ Ἀκτή*, ἂν ἀντὶ τοῦ «ἐλαίαν» πηγαίνῃ καὶ τὸ «ἐλάτην», τοῦτο δὲν θεωρεῖται λάθος. Ὀρθῶς λέγεις ὅτι πρέπει νὰ σκέπεται κανεὶς καὶ ὄχι νὰ μαντεύῃ. — Ἐλπίζω ὅτι δὲν θἀρνήσῃς νὰ ξαναέλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι τόσον σοῦ ἤρεσαν.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, εὐγλωττε *Κεραυνέ*, καὶ προπάντων αἱ περικοπαί σου ἐκεῖναι ἐκ τῆς ἐκθέσεώς σου περὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου, τὸν ὁποῖον ἔδωσεν ὡς θέμα ὁ λαμπρότατος διδάσκαλός σας.

Τώρα πλέον εἶνε ἀδύνατον νὰ σου εἴπω, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, χωρὶς νὰ χάσω πολὺν καιρὸν εἰς ἐρεύνας. Ἴδε λοιπὸν σύ. καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ μέχρι τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. στεῖλέ μου ἐκ νέου τὴν πρότασιν καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Μ' ἔκαμες νὰνέλθω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀγαπητὴ Πυθία, καὶ νὰ ρεμβάσω παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Δόξης . . . χάρις εἰς τὴν ὡραίαν σου περιγραφήν.

Πρὸς τὸν *Μακρολέλεκαν*, τοῦ ὁποίου δὲν ἔλαβες τὸ τετράδιον (φαίνεται ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. ἀφ' οὗ ἔχω σημείωσιν ὅτι τοῦ ἔστειλα·) δύνασαι νὰ στείλῃς ἐν ἰδικόν σου καὶ τότε ἐκεῖνος, ἂν θέλῃ, σοῦ ἀναπληρώνει τὸ ἀπωλεσθέν

Ναστραδδὶν Χόντζα, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς κανὲν παράπονον. Ἀπαντῶ ἢ στέλλω φίλαις μόνον πρὸς ὅσους μοῦ γράφουν. Πότε μοῦ ἔγραψες καὶ δὲν σου ἀπήντησα;

Πέντα Ποιητοῦ ἀγαπητή μου, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς σὲ δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου. Ἔκαμες πολὺ καλὰ νοῦ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς.

Κόντε Ραπανάκη, πολὺ εὐχάριστος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ συνεννοηθῇς περὶ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ στείλῃς τὰ φυλλάδια.

Βλέπεις, *Χρυσῆ Ἀκτίς*, ὅτι σὲπρόλαβαν καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Ραπτικῆς συνεπληρώθη, πρὶν λάβω τὴν εὐγενῆ σου πρότασιν. Ἀλλὰ τί σε πειράζει; Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο;

Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὁ ἐνθουσιασμὸς διὰ τὸ δεπλοῦν φυλλάδιον. Ὅλοι τὸ ἐθαύμασαν, τὸ ἐπηνεσαν, τὸ ἀπήλαυσαν. Ἄργησε ἄργησε ... μὰ ἔγινε! Πρώτη ἡ *Ναυτοπούλα*, ἂν καὶ πάσχουσα ἐκ ἀσημαντικοῦ κρυολογήματος (τὸ ὁποῖον ἐλπίζω ὅτε εἶνε ὁλωσδιόλου ἀσήμαντον·) ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Ἀναγνία ἦτο ἔξοχος καὶ τόσον πολύ, ὥστε δὲν τὸν ἐπαραλυπήθη διὰ τὸ σπάσιμον τοῦ ποδός, ἂν συνεπέλεσε καὶ, τοῦτο· — ὁ *Κόντε Ραπανάκης* ἤθελε, μοῦ γράφει, νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γράφεται μὲ τὴν πένναν ὁ ἦχος τοῦ φιλιοῦ, διὰ νὰ μου γεμίσῃ τὴν κλλλαν ἀπὸ φιλιά· τόσον ἐνθουσιάσθη ἀπὸ τὴν Κυριακήν! — ὁ *Τσὶν Τσὼν* ἀπόνεμε εἰς τὸ φυλλάδιον τὸν τίτλον *Ἐξοχώτατον!* — τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα* τὸ διαβάζει καὶ δὲν το χορταίνει καὶ ἐκείνει αἱ γελοιογραφίαι: τί ὡραῖαι ποῦ εἶνε! . . — ὁ δὲ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας*, ὁ ὁποῖος γράφει ἀρκετὰ ἐπιτυχημένους στίχους, (μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ τὸ «Χελιδόνι του) μοῦ στέλλει τὰς ἐντυπώσεις του ἐμμέτρως:

Μή μού το λές, κι' ἀρχίσω καὶ χορεύω
Μή μού το λὲς κι' ἀρχίσω καὶ πηδῶ.
Ἤλθε διπλῆ Διάπλασις, ἀλήθεια;
Βραβεύομαι; Ἐπαινοῦμαι; Γιὰ νὰ ἰδῶ!

Ἄχ! ἄ! Λιποθυμῶ! Βοήθεια!
Τί συμφορὰ ποῦ μ' εὕρηκε κακή!

Ἄχ! Πάει καὶ ἡ Πέμπτη Κυριακή.

Ἔ, ὑπομονή, *Δὸν Κολοκύθα* μου. Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ *Ἔκτη* . . .

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. Τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα* συγχαίρει τὸν *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* διὰ τὸ βραβεῖον του, ὡς καὶ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνεια*, τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ἀκόμη ἐκείνην τὴνκουβερνάντα· — ἡ *Ναυτοπούλα* εὐχαριστεῖ ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*· — ὁ *Νοστραδδὶν Χόντζας* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστατον Χαρακτῆρα* καὶ τον παρακαλεῖ νὰ εἰπῇ ἀσπασμοὺς εἰς τὴν Νέτσαν· — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* εὐχαριστεῖ τὴν *Καρδερίναν* διὰ τὰς πληροφορίας της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διαβιβάσῃ τοὺς ἀσπασμούς της, διότι ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* εἶχε φύγῃ· — τὸ *Τρυγονάκι* συγχαίρει τὸν *Τζὶ-Τζὶ Μπούμ-Μπουμ* διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰς ἐξετάσεις· — ἡ *Τοξότις Ἄρτεμις* ἀσπάζεται τὴν *Πεταλοῦδαν τῶν Σερρῶν*, ἡ ὁποία ἔκαμε θαύματα εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῶν Ἰδεῶν καὶ εἰς τὴν ποίησιν· — ὁ *Νικηφόρος Βρυέννιος* πληροφορεῖ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* ὅτι ἀπὸ τὴν πλημμύραν καὶ τὴν ἀναγκαστικήν του

μετοικεσίαν ἐνόησε ποῖος εἶνε, καὶ ὅτι τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ληφθῇ πρόνοια διὰ τὴν μικρὰν πλατεῖαν . . .

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: Τὸ *Ἔτσι Μάρεσει* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζίζάνιον, Μόζαρτ, Ἀφρισμένην Θάλασσαν, Θαλασσοζάλην*, Κῦμα *τῆς Σαλαμῖνος*, Κολοσσὸν *τῆς Ῥόδου*, *Μαργαρίταν*, *Μαῦρον Πρίγκηπα*, *Καρδερίναν* καὶ *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* — ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Θέαν τοῦ Ζαππείου* καὶ *Μαργαρίταν Στρατηγοπούλου* — ὁ *Τσιρτσιμπίδας* μὲ τὴν *Κεφαλληνιακὴν Ῥομπόλαν*, *Τσούχτραν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Καρδερίναν*, *Τρεχαγουρευόπουλον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Ζεβάν*, *Λευκὴν Δορκάδα* καὶ *Δό-λά-σόλ-μί* — ἡ *Ρωμηοπούλα* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θρησκήν*, *Μόζαρτ*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μαῦρον Πρίγκηπα* — ἡ *Ἀστεροεσσα Νὺξ* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, *Λευκὴν Ἀκαχίαν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Δωγένην Λαέρτιον*, *Ἶριδα* καὶ *Ἔτσι Μάρεσει* — τὸ *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Ἀρχιζιζίζάνιον* — ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*, μὲ τὴν *Ἀφελῆ Καρδίαν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Κεφαλληνιακὴν Ῥομπόλαν* καὶ *Ραγδαίαν Βροχήν* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὸν *Φλίν-Φλάν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ἡ *Εὐτέρπη* μὲ τὴν *Θέλπουσαν*, *Φίλεργον Χελιδόνα*, *Τσούχτραν*, *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος*, *Ἄγνωστον Τύχην*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Δὸν Κιχώτην* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Εὐτέρπην*, *Ἀρχιζιζίζάνιον*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Μυρσίνην* καὶ *Μαρίαν Παυλάκη* — ὁ *Ζεβὰν* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Πηλίου*, *Μαῦρον Πρίγκηπα* καὶ *Μικρὸν Διάβολον* — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου* — ὁ *Ἔνδοξος Στρατιώτης* μὲ τὸ *Τί με μέλλει* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* — ὁ *Ὀρφεὺς* μὲ τὸ *Τσίου-Τσίου-Τσίου*, *Κασσιόπειαν*, *Δό-λά σόλ μί*, *Τσιρτσιμπίδαν*, καὶ *Ἀναστασίαν Μακρυγιάννη* — ὁ *Νικηφόρος* ὁ *Βρυέννιος* μὲ τὸν *Κέφαλον*, *Θέλπουσαν*, *Φίλεργον Χελιδόνα*, *Μέγαν Θεοδόσιον*, *Ῥωμαῖον Κικέρωνα*, *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Ραγδαίαν Βροχήν*, *Ἀσπροποταμίνην*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Τρομάραν*, *Ῥωμύλον*, *Κροκόπεπλον Ἠώ*, *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*, *Στρατηγὸν Ἀντίβαν*, *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Ἀφρόεσσαν* — ἡ *Παλίροια τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* — ὁ *Μικρὸς Συμπαθητικὸς* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν*, *Τί με Μέλει* καὶ *Τζί-Τζί Μπούμ-Μπούμ* — ἡ *Ξανθὴ Καντζιότισσα* μὲ τὸν *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, *Ἀκάματον Ποδηλάτην*, *Παχὺν Τσίρον*, *Ναυτοπούλαν*, *Μικρὰν Μάγισσαν* καὶ *Μίαν Τρελούλαν* — ἡ *Τοξότις Ἄρτεμις* μὲ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀρχιζιζίζάνιον*, *Δέαν*, *Ἀφελῆ Καρδίαν*, *Τηνίαν*, καὶ *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα* — ὁ *Τσιρτσιμπίδας* μὲ τὸν *Δόν-Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Μόζαρτ*, *Πανδαιμόνιον*, *Μούρτζουφλον*, *Ἱππότην Ἀρταναίν*, *Ἀναμπουμπούλαν*, *Ἄραμιν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* καὶ *Κόντε Ραπανάκην* — ὁ *Πεζοναύτης* μὲ τὸν *Δό-λα-σόλ-μί*, *Οἰδίποδα Τύραννον*, *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Τσὶν-Τσὶν* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Ἀκρόπολιν*, *Σελήνοφωτον Νύκτα* καὶ *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* — τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα* μὲ τὸν *Πρωϊνὸν Ἀστέρα* — ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὴν *Μίαν Τρελούλαν*, *Δὸν Κιχώτην* καὶ *Χαρίλαον Φίτσον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μικρὸν Συμπαθητικόν* (ἔστειλα·) *Παλίροιαν τοῦ Εὐρίπου* (μοῦ ὀφείλεις 20 λεπτὰ διὰ τὰ πρὸς τὸν *Ὀρφέα* τετράδιόν σου·) Μαρίαν Ἀντωνιάδου, *Ἑρμιόνην Τολιοπούλου*, *Ναύτην τῆς Λειβαθοῦς*, *Μαρίαν Ε. Πεταλᾶ*, *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*, *Ἐλένην Κ. Πράτσικα*, *Νέστορα Κ. Βαλτζῆν*, *Πέτρον Παραμυθιώτην*, *Ἐλένην Καλαντζοπούλου*, *Αἰθέρα* (τοῦ στέλλω καὶ πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά του·) *Ἰωάνην Βρεττόν*, *Βελούδον Κ. Παπαγιάννη*, *Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας*, *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Ἰω. Γ. Χριστοφίδην*, *Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν*, *Ἀναστάσιον Δ. Ζωγράφον*, (τὰ ἀγόρια ὄχι· εἰμποροῦν ὅμως νὰ στείλουν τίποτε ἄλλο διὰ τὰ πτωχά·) *Ἀλέξανδρον Μιχαηλίδην*, *Ἀλκυονίδα Ἡμέραν*, *Τρυγονάκι*, *Τσιρτσιμπίδαν* (δὲν ἔγινεν ἀκόμη, ἄμα γίνῃ, θά το μάθῃς·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Α. Α. Στρατηγόπουλον*, *Μαρίαν Βολίκα*, *Πελοπίδαν Σουγιάννην*, *Χρυσούλαν Καλλάρη*, *Ἀφρισμένην Θάλασσαν*, *Φοιλοπόμενα Γ. Σουλιάδην*, *Ναυτίλον*, *Π. Μ. Σχίμφλε*, *Πολυξένην Κ. Ἀναγνώστου*, *Ἰουστίνην Δεληγεώργη*, *Πολυδεύκην Ξενάκην*, (βεβαίως!) *Παντελῆν Παρασκάκην*, *Μιμὶν Σουλιώτου*, *Πεζοναύτην*, *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Ἀκτῖνα Ἡλίου* (τὴν ἐκ Μακρυχωρίου) *Δαίδαλον*, *Ἀπόστολον Δ. Λαμπρίδην*, *Λαμπηρὸν Φῶς*, *Θεοφύλακτον Θεοφυλάκτου*, *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου*, *Β. Κοκκινάκην*, *Ἀγγελικὴν Κότη*, *Σοφὸν Σολομῶντα*, *Φλῶραν Σαντορεναίου*, *Ἐρυθρὸν Σταυρόν* (παρεδόθησαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον Πειραιῶς·) *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* (τὴν πρώτην, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ς' Κυριακήν·) *Ἀφελῆ Καρδίαν*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Νοεμβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς: **1.3.8.12.13.14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **1**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1985 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀτὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ.

575. Λεξίγριφος.

Ἕνα ῥῆμα μὲ μιὰ χώραν τῆς Ἀσίας ἂν ἑνώσῃς μίαν πόλιν τῆς Τουρκίας παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σοφίας Ε. Βαλάτου

576. Συλλαβόγριφος.

Εἰς πρόσθεσιν δισύλλαβον ἂν βάλῃς ἕνα γράμμα νησάκι τῆς Ἑλλάδος μας θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Ἀννίβα

577. Γωνία.

Ο++++ = Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ
+I+++ = Σῶμα στερεὸν
++K++ = Θηρίον
+I++++ = Πτηνὸν
A+++++ = Μία τῶν Νηρηΐδων

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφεγγιάς

578. Πυραμίς.

+
. +
. . +
. . . +
. . . . +

Νὰ ντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὄνομα ἀρχαίου μουσικοῦ, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὄνομα Ὠκεανοῦ, αἱ 6 ἀνωτέρω νομοῦ Ἑλληνικοῦ, αἱ 4 ἀνωτέρω ζῴου καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 ἀρχαίας θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

579-580. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *κόνις* δι' 6 μεταμορφώσεων τὰ γίνῃ *ἄμμος*
2. Ἡ *ἄμμος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χῶμα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κοδριγκτώνος.

581. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα μιᾶς τῶν Νηρηΐδων.

1, Βαθμὸς συγγενείας. 2, Κράτος. 3, Μαγειρικὸν σκεῦος 4, Θηρίον. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεύς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

582. Ἐλλιποσύμφωνον.

ουέι-αιαεαι-οη-ηση-οη-ο-ευεεω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

583. Γρίφος.

γράφω
τοῦ — μὲ νοῦ
ἑστάλη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσὶν-Τσόν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1897.

498. Γύλιππος (γῆ, λῖπος). — **499.** Μέλισσα, μέλι. — **500.** Κασπία.

501.	**502.**
ΓΑΜΟΣ	ΚΟΝΩΝ
ΑΛΥΣ	ΤΗΝΟΣ
ΜΥΣ	ΙΠΠΟΣ
ΟΣ	ΠΟΣΟΣ
Σ	ΣΑΥΡΑ

503. Πᾶν μέτρον ἄριστον. [Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται χωριζομένης τῆς ἐπιγραφῆς εἰς δύο στήλας καὶ λαμβανομένων ὕστερον ἀλληλοδιαδόχως δύο γραμμάτων ἄνωθεν καὶ δύο κάτωθεν]. — **504-508.** Γινομένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ γράμματος ξ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κόραξ, ἄξων, Παξοί, Νάξος, ἄξιος. — **509.** Ἡ Κακὴ Σκάλα τῶν Μεγάρων. — **510.** ΜΕΝΕΛΑΟΣ, Ἑλλάς, νεοσσός, λάμνα, ἄλσος, ἅμμα, σέλας. — **511.** ΑΛΦΕΙΟΣ [1, ΑΛκιβιάδης, 2, ΦΕΙδίας. 3, ΟΣσα]. — **512.** Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.